

[Bertel Dahlgaard.]

folketinget holde tilsvarende igen på andre områder. I henhold til denne opfattelse kan det radikale venstre bifalde, når regeringen betræder besparellesvejen. Hvilke områder her må tages fåt på, må nøjere overvejes, og det må ske i større omfang, end det her er foreslået, både på det civile og det militære område.

Når jeg dernæst vender mig til de foreslåede skatteforhøjelser, nærer jeg ganske andre følelser. Det radikale venstre tror ikke på, at vi kan fortsætte ad denne vej. Da vi sidst stod i en valutakrise, i 1950—51, formindskede vi befolkningens købeevne ved at forøge skatterne med nogle hundrede millioner kroner og gennemføre bunden opsparring for andre hundreder af millioner kroner. Det viste sig at være en rigtig politik i den givne situation, stillingen blev rettet op, men fremgangsmåden med den voldsomme skatteforhøjelse egner sig ikke til gentagelse. Skatteforhøjelserne, der blev gennemført som midlertidige, blev næsten alle bevaret. Ministeriet Erik Eriksen fik brug for dem alle, og skatterne forhøjedes derved i det ærede medlem hr. Erik Eriksens regeringsperiode med 1 200—1 400 mill. kr. Tror man virkelig, at det er en holdbar økonomi, og tror man så, når vi ser på det, vi har oplevet i sommer, det er en økonomi, der er holdbar i længden, at man det ene halve år forhøjer lønninger og avancer og uproduktive udgifter for i det næste halve år at tage pengene fra folk igen gennem skatter?

Fordelen ved lønforhøjelsen er så borte, og det eneste, der samfundsmæssigt bliver tilbage, er, at produktionsomkostningerne er steget og dermed landets konkurrenceevne overfor udlandet forringet. Hvis ikke folketinget og befolkningen, arbejdere, erhvervsdrivende, tjenestemænd og alle de andre grupper af befolkningen, kan se, at en sådan form for økonomi ikke er holdbar i længden, så går det galt med vort folkestyre. Jeg føjer til, at vore mægtige organisationer fremover nødvendigvis på en

anden måde end hidtil må gøres medansvarlige for helhedens interesser.

Det radikale venstre tror, at der må sættes en stopper for den trafik, der går ud på, at hver gang der begås fejl, det være sig af organisationer eller i denne sal, kender man kun den udvej at dygne nye skatter ovenpå de gamle. Jeg ønsker ikke at lægge udskrivningen af betydelige skatter for had. Når det drejer sig om at løse de store fællesopgaver til højnelse af folkets levevilkår, når det drejer sig om at styrke landets produktive kraft, så bør vi alle betale skatten med glæde, men når skatten hemningsløst forsvinder i det uproduktive forbrugs dyb eller gang på gang anvendes som middel mod skader, der kunne være undgået, så tror jeg tiden er inde, da den almindelige borger har ret til at blive mistænksom.

Det er ud fra disse synspunkter, det radikale venstre opfordrer regeringen til at forlade denne vej. Forhøjelsen af spiritusbeskatningen er selvfølgelig af en særlig karakter, og vi afviser ikke forhandlinger herom, men lad os iøvrigt til vinter få en skattereform, som forenkler skatternes nuværende kinesi, og lad være, siger jeg til regeringen, lad være at forsinke en sådan reform gennem en ufrugtbar diskussion om skattefradragsrettens bortfald. Lad os i dag koncentrere os om den nedsættelse af statens forbrug, som er den mest virkningsfulde valutaforanstaltning.

Hertil skal jeg nu føje, at det radikale venstre under behandlingen af disse lovforslag agter at stille forslag om en væsentlig ændring i loven om køb på afbetaling. Under en valutakrise og under overbeskæftigelse er det noget meget afgørende, at der ikke gennem køb på afbetaling med ingen eller næsten ingen kontant betaling i stadig stigende grad produceres og købes ind for penge, som først skal indtjenes langt senere. Det radikale venstre er af den opfattelse, at en ændring af loven, så der ved køb på afbetaling kræves adskillig større kontant udbetaling ved overtagelsen af varen, vil have en betydelig større forbrugsbegræn-